

คุณยายสอนศิษย์

ทุกวันศุกร์ หลวงพ่อธัมมชโยจะวางแผนทุกอย่างเพื่อเตรียมเทศน์เตรียมนำนั่งสมาธิให้กับสาธุชนในวันอาทิตย์ วันเสาร์ทั้งวันท่านจะไม่ไปไหน นอกจากรับแขกบ้าง หลังจากนั้นก็จะนั่งสมาธิทั้งวัน

สำหรับหลวงพ่อตัดต่กับพระรูปอื่นๆ วันศุกร์ท่านจะนำเด็กวัด ซึ่งส่วนใหญ่มาจากการอบรมธรรมทายาท และเข้ามาช่วยงานวัดกันตั้งแต่วันศุกร์จนถึงวันอาทิตย์ให้นั่งสมาธิ แล้วก็ไปช่วยกันปลูกต้นไม้ ถ้ามีอะไรต้องทำเล็กๆ น้อยๆ ก็จะช่วยกันทำในส่วนนี้ ตอนบ่ายท่านจะนำเด็กเหล่านั้นไปสมทบกับคุณยายเพื่อช่วยกันทำความสะอาด หลังจากนั้นจึงจะเตรียมนเทศน์ให้สาธุชนในภาคบ่าย วันอาทิตย์ที่จะมาถึง กิจกรรมเหล่านี้ได้กระทำต่อเนื่องมาจนทุกวันนี้ ซึ่งทั้งหมดคือพื้นฐานที่คุณยายปูไว้ให้กับหลวงพ่อดังกล่าว

การเตรียมความพร้อมเพื่อต้อนรับสาธุชนในวันอาทิตย์นั้น มีการเตรียมกันภายในพื้นที่วัด ๑๙๖ ไร่ นับตั้งแต่การเตรียมเรื่องถึงขยะ ดูแลความสะอาดห้องน้ำทั้งหมด ซึ่งคุณยายจะนำเด็กวัดขัดห้องน้ำด้วยตนเอง โดยปกติแล้วท่านไม่เคยสั่งให้ใครทำอะไร แต่เพียงวาจา แต่จะสอนทุกคนด้วยการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง และลงมือทำร่วมกันไปด้วยทุกครั้ง

ห้องน้ำที่ท่านล้างมากที่สุด คือห้องน้ำ ๒๐ ห้อง เยื้องกุฏิของท่าน ท่านจะพาเด็กวัดทั้งหมดมาล้างห้องน้ำ โดยสอนให้ล้างคอห่าน

อย่างละเอียดลออ มีสก๊อต-ไบรต์อันหนึ่งกับแฟบนิดหน่อย ก็แข่งกันล้าง ยิ่งเติกวัดเห็นว่า คุณยายลงมือทำด้วยความเบิกบานใจ ก็ยังมีกำลังใจยันท่ามากขึ้น คุณยายจะสอนเสมอว่า ทำให้ดีที่สุด ในชาตินี้ ชาตินี้ต่อไปจะได้มีความสุขสบาย ไม่ต้องกลับไปทำใหม่อีก อาณิสสส์นี้จะติดตัวเราไปในภพชาติเบื้องหน้า

นอกจากการทำงานละเอียด คือการปฏิบัติธรรมของคุณยาย จะไม่มีที่ติแล้ว งานหยาบในหน้าที่ของแม่บ้านและครูบาอาจารย์ก็ไม่บกพร่อง ท่านจะยึดครวัเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นการจัดเก็บจานหรือ ช้อน ท่านจะสอนให้วางเรียงกันอย่างมีระเบียบ เคยมีญาติโยมมาจาก ต่างประเทศเข้าไปดูในครัว ได้เห็นการจัดวางอุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆ วางซ้อนกันเป็นชั้นๆ เป็นช่องๆ อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ก็ถึงกับ อูทานอย่างอัศจรรย์ใจแล้วเอาไปเขียน เอาไปพูดคุยกันไม่รู้จบ

เมื่อมีข่าวร่ำลือว่า มีพระจบปริญญามาบวช สร้างวัดใหญ่โต พุดกันไปต่าง ๆ นานา ข่าวนั้นไปถึงพระเถระผู้ใหญ่ที่เป็น ผู้ปกครอง วันหนึ่งท่านจึงเดินทางมาดูวัดพระธรรมกายซึ่งอยู่ใน เขตปกครองของท่าน

การมาตรวจดูครานั้น ท่านไม่ดูอะไรนอกจากครวักับห้องน้ำ พอไปเปิดห้องน้ำดูถึงกับเอ่ยขึ้นว่า “อืม...ที่นี้ดี ต่อไปจะเจริญ”

นอกจากความสะอาดจะเป็นเรื่องสำคัญยิ่งแล้ว ในระยะที่สร้างวัดใหม่ๆ ยังไม่เสร็จอย่างสมบูรณ์พร้อมนี้ คุณยายท่านมองเห็นความสำคัญของระเบียบวินัยเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ควรมองข้าม เช่น เรื่องการวางรองเท้า ไม่กวาด หรือการตากผ้าซีร้าวต่างๆ คุณยายเคยปรารภกับหลวงพ่อดัตตะว่า

“วัดเรายังไม่เป็นระเบียบเท่าที่ควรจะเป็น แต่ญาติโยมก็มาวัดกันแล้ว โดยเฉพาะวันอาทิตย์ เขาก็ควรจะได้รับสิ่งที่ดีงามจากวัดกลับไปให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ พวกท่านก็เพิงบวชกันใหม่ๆ ยังอยู่ในภาวะฝึกตัว แต่ก็สามารถให้ประโยชน์แก่ญาติโยมที่มาวัดได้ ตั้งแต่ทำวัดให้สะอาด ให้ญาติโยมได้เข้ามาเดิน ทำวัดให้ร่มรื่นเขียวชอุ่ม เพื่อญาติโยมจะได้มานั่งสมาธิ ทำต้นแบบดีๆ ให้ญาติโยมดู แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม

จัดทุกอย่างในวัดให้เป็นระเบียบ ตั้งแต่รองเท้าก็จัดให้เรียบร้อย ไปดูเถอะ เวลาเข้าไปที่ไหนแล้ว เห็นรองเท้ามันกลิ้งกันไปหมด เมื่อรองเท้ามันกลิ้งอน ไม่กวาดมันก็กลิ้งอน ผ้าซีร้าวมันก็กลิ้งอน ถึงขยะก็กลิ้งอน ขยะเองก็กลิ้งอน ถ้าเป็นอย่างนั้น ญาติโยมมาถึงที่แล้ว จะนั่งสมาธิให้ใจสงบทันทีนั้นเป็นไปได้ กว่าใจจะสงบก็หมดเวลาไปเป็นชั่วโมง พอใจสงบแล้ว ลูกขึ้นมาเห็นความเกะกะเหล่านี้ก็ ธรรมชาติที่อุตสาหกรรมหนึ่งเป็นชั่วโมงก็จะหมดไป

แต่ถ้าช่วยกันทำสิ่งเหล่านี้ให้เรียบร้อย ใจท่านจะสงบทั้งวัน ใจจะเข้าไปอยู่ในศูนย์กลางกายโดยอัตโนมัติ ลองทำเถอะ ยายก็ทำมาอย่างนี้ แล้วยายก็ได้ ท่านทำไปท่านก็ได้ เพราะว่ามันเป็นของที่เป็นจริงตามธรรมชาติ แล้วเมื่อญาติโยมมาถึงวัด ถึงแม้ไม่ได้ฟังเทศน์ แต่ได้พบได้เห็นสิ่งเหล่านี้เขาก็จะได้ความสบายใจกลับไป ได้ตัวอย่างที่ดีๆ กลับไป”

วัดพระธรรมกายเจริญมาถึงทุกวันนี้ได้เพราะคุณยาย คนรุ่นบุกเบิกสร้างวัดที่ได้เห็นคุณของการมีกฎระเบียบที่รัดกุม และเห็นโทษของการหละหลวมในเรื่องกฎระเบียบต่างๆ จึงได้ออกกฎระเบียบที่ดังมาเป็นมาตรฐานเอาไว้ในวัดพระธรรมกายให้ผู้มาใหม่ แม้ว่าจะมาในวันแรกก็สามารถปฏิบัติตามได้โดยไม่เคอะเขิน เช่น จะถอดรองเท้า ก็มีป้ายบอกว่า ตรงนี้เป็นที่ถอดรองเท้า มีที่สำหรับวางรองเท้า วาดรูปเอาไว้ให้เห็นว่าต้องวางรองเท้าอย่างไร และมีเจ้าหน้าที่คอยแนะนำอีกด้วย เมื่อปฏิบัติตามกฎระเบียบจนรู้จักกันดีแล้ว จึงไม่ต้องจารึกเป็นลายลักษณ์อักษร แล้วกฎระเบียบก็กลายเป็นวัฒนธรรมในที่สุด

วัฒนธรรมการวางรองเท้าของวัดพระธรรมกายนั้น ส่งผลให้บางคนซึ่งปกติเวลาจะไปไหนมาไหนนับว่าเขากว้างพอสมควร แต่เพียงแค่เห็นรองเท้าของคนงานที่ถอดวางกันอย่างมีระเบียบแล้ว

ขึ้นไปทำวัตรเช้า* ก็ทำให้เขารู้สึกว่าเขาเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งที่ยังต้องฝึกตัวอีกมากมาย

นอกจากการอบรมคุณธรรมให้กับบรรดาลูกศิษย์แล้ว คุณยายไม่เคยละเลยที่จะอบรมสั่งสอนคนงานของวัดไปด้วย ท่านไม่คิดว่าพวกเขาเหล่านั้นจะเป็นเพียงคนงานที่มาทำงานไปวันหนึ่งๆ แต่ปรารถนาให้เขาได้รับความรู้ในเรื่องของบุญกุศล และซึมซับคุณธรรมต่างๆ เท่าที่จะสามารถรับได้ อันจะเป็นบุญติดตัวไปในภพเบื้องหน้า คนงานจึงเคารพรักคุณยายมาก ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์วันหนึ่ง คุณยายเดินไปถามคนงานว่า “เออ...ไฉ่หนูเราคิดยังไถเวลาปลุกตื่นไม๊?” คนที่ ๑ ตอบว่า “คิดว่าตื่นไม๊อย่าตายเลย เดี่ยวหลวงพ่อกั้ตตะตุเอา” คุณยายถามคนที่ ๒ “คิดยังไถเวลาปลุกตื่นไม๊?”

“คิดว่าอย่าตายเลย แล้วขอให้มันโตเร็วๆ เกอะ จะได้ไม่ต้องปลุกใหม่อีก”

ถามคนที่ ๓ “แล้วเราคิดยังไถ?”

“คิดว่าอย่าตายเลย ให้โตเร็วๆ แล้วถ้าใครผ่านมาให้ได้พัก รมไมให้ชื่นใจ”

คนงานของวัดพระธรรมกายจะมารวมกัน เพื่อสวดมนต์ทำวัตรเช้าก่อนทำงานทุกวัน

มีอยู่คนหนึ่งตอบคุณยายว่า “ใครมานั่งโคนต้นไม้หนุนะให้เขานั่งสมาธิให้ได้เต็มที่ให้เห็นองค์พระเร็วๆ ชัดๆ”

“เออ ต้องทำอย่างนี้สิ ต้องอย่างนี้ ปลุกต้นไม้มันก็เหนื่อย เท่ากับคนอื่นนั่นแหละ เงินก็ได้เท่ากับคนอื่น แต่เราได้บุญมากกว่า” สิ่งที่คุณยายสอนคนงานนี้ เป็นข้อคิดสำหรับนักสร้างบารมีทั้งหลายว่า ไม่ว่าจะทำอะไร ทั้งยืน เดิน นั่ง นอน ขอให้ทำให้อกุศลเจริญขึ้น อกุศลเสื่อมลงตลอด ๒๔ ชั่วโมง

นอกจากสอนเรื่องบุญแล้ว ท่านยังไม่ชอบให้มีเรื่องชั่วสาวเกิดขึ้นในวัด บางวันคุณยายเดินตรวจงานอยู่กับหลวงพ่อตตะสมัยนั้นยังไม่มีอุบาสิกา ท่านเห็นเด็กคนงานหญิงชาย ซึ่งส่วนใหญ่ยังเป็นโสด กำลังเล่นกัน เด็กผู้ชายจะเล่นแกล้งเอาดินขว้าง เด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงก็แกล้งขว้างกลับไปบ้าง เดี่ยวเด็กผู้ชายก็ใช้ไม้เล็กๆ ตีเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงก็เอาไม้เล็กๆ ตีกลับบ้าง ท่านผ่านมาเห็นก็ดู แล้วบอกหลวงพ่อตตะว่า

“ท่านอย่าปล่อยให้พวกนี้เล่นกัน เดี่ยวเสียหายหมดวัด หรอก ที่แรกมันก็ขว้างกัน จากขว้างกันมันก็จะใช้ไม้ตีกัน จากไม้ตีกันเดี๋ยวมันก็เอามือตีกัน พอมันเอามือตีกันเดี๋ยวมันก็ลามเอามือจับ ที่แรกมันก็จับมือ เดี่ยวเถอะมันจับหมดตัวหรอกนะ ก็ที่มันมีลูกมีผ้าเต็มแผ่นดินนะ มันก็จับกันทีละนิดอย่างนี้ วันหลังเจอ

คนงานเล่นกันอย่างนี้อีก ให้ออกไปเลยนะ ไม่นั่นเดี๋ยวมี่เรื่อง ชั่วสาวเกิดขึ้นในวัดเรา”

วัดพระธรรมกายมุ่งเน้นให้คนมาปฏิบัติธรรม การเจริญสมาธิภาวนาต้องอาศัยความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ภายใต้วงแวดล้อมที่เอื้อต่อการเข้าถึงธรรม หากมีเรื่องชั่วสาวเกิดขึ้นจะไม่สงบระงับไม่หยุด ไม่นิ่ง บรรยากาศของการปฏิบัติธรรมก็จะถูกทำลายไป นอกจากนี้ยังเป็นเหตุให้แตกความสามัคคีกันอีกด้วย คุณยายจึงต้องเข้มงวดในเรื่องนี้

วันหนึ่งในระหว่างนั้น ประมาณ ๓ - ๔ โมงเย็น หลวงพ่อทวดตะเดินผ่านมาที่กุฏิของคุณยาย มองไปเห็นท่านกำลังพรวนดินให้ต้นไม้รอบๆ กุฏิ จึงเดินเข้าไปยืนอยู่ห่างๆ ทางด้านหลัง ประมาณ ๔ - ๕ นาที คุณยายก็เหลียวหน้ามา หลวงพ่อทวดตะจึงทักว่า

“ยาย...ยายอายุมากแล้ว พรวนดินต้นไม้มากมายอย่างนี้ไม่เห็นเหนื่อยหรือ?”

“ไม่เห็นเหนื่อยหรอกท่าน ทำไปก็ตริกไปเรื่อย ๆ มันก็เลยไม่เห็นเหนื่อย”

“ยายตริกเรื่องอะไร?”

“ยายพรวนดินไปก็มองเข้าสู่ศูนย์กลางกายไป เข้าไป
กลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีต
แต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ทรงสร้างบารมีของพระองค์อย่างไร
แล้วยายก็เอาเป็นแบบอย่างว่าเรายังมีข้อบกพร่องที่ห่างจาก
พระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง จะได้ปรับปรุงตัวให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป”

คุณยายท่านเป็นผู้ฝึกตัวอยู่ตลอดเวลา นักสร้างบารมีที่ดี
นั้นต้องไปทบทวนดูว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ทรง
ทำอะไร เพราะกว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปค้นเอา
ธรรมะมาสอนชาวโลกได้ พระองค์จะต้องทำตัวของพระองค์ให้
ดีที่สุด ปรับปรุงเพิ่มเติมความบริสุทธิ์ให้กับพระองค์เอง ทำแต่ละวัน
ให้ดีที่สุด ดูพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง ฝึกตัวให้เป็นอย่าง
พระองค์ จึงจะสมกับเป็นนักสร้างบารมี ที่พร้อมจะก้าวไปสู่ความ
เป็นผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ได้มีการเปลี่ยนชื่อวัดจาก “ศูนย์พุทธจักร
ปฏิบัติธรรม” มาเป็น “วัดพระธรรมกาย” วันเวลาที่ผ่านไป
พร้อมกับอุปสรรคทั้งมวลในการสร้างวัดได้ผ่านพ้นไปแล้ว ปรากฏ
เป็นความสำเร็จที่เห็นได้อย่างเด่นชัดในภาพของวัดพระธรรมกาย
อันสวยงาม สงบ ร่มรื่น ให้สาธุชนได้เข้ามาปฏิบัติธรรมกันอย่างมี
ความสุข

แม้ว่าเวลานี้คุณยายจะอายุมากขึ้น แต่แว่แห่งความกระฉับกระเฉงว่องไวยังคงมีอยู่ ท่านบริหารเวลาได้อย่างดีเยี่ยม ยังคงตื่นนอนประมาณตี ๔ ตี ๕ เพื่อนั่งสมาธิเช่นเคย พอสว่างก็จัดโน้่นทำนี่เล็กๆ น้อยๆ ไกลตัวท่าน

ประมาณ ๖ โมงครึ่ง คุณอารีพันธุ์ ตรือนุสรณ์ หรือที่น้องๆ รุ่นหลังเรียกกันว่า “ฟ็่อรีพันธุ์” จะนำอาหารเช้าใส่ถาดมาให้ คุณยายรับประทานที่กุฏิของท่าน หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว คุณยายจะสวมหมวกถักไหมพรมสีขาว แล้วพันผ้าพันคอที่เป็นไหมพรมสีขาวเช่นเดียวกัน ใส่ถุงเท้าและสวมรองเท้าอย่างเรียบร้อยออกมาตรวจงานในครัว ถ้าวันไหนอากาศเย็น ฟ็่อรีพันธุ์ จะให้คุณยายสวมถุงมือและถุงเท้าชนิดที่ค่อนข้างหนา บรรดาเครื่องนุ่งห่มที่คุณยายสวมใส่ทั้งหมดนี้ มีลูกศิษย์เป็นผู้คอยจัดหามาให้ และขอร้องให้คุณยายนำออกมาใช้เพื่อรักษาสุขภาพ

เนื่องจากคุณยายเป็นคนขยัน จึงมีบ่อยครั้งที่ท่านจะใส่เครื่องแต่งกายที่ให้ความอบอุ่นเหล่านี้อย่างครบเครื่องแล้วไปนั่งถอนหน้อยอยู่ข้างกุฏิ บางครั้งท่านก็จะไปขุดต้นไม้ที่เพิ่งงอกจากเมล็ดซึ่งหล่นอยู่ข้างทาง แล้วหิ้วต้นไม้เหล่านั้นมาขอถุงพลาสติกในครัวใส่ เพื่อเอาไปปลูก **“ต้นไม้เล็ก ๆ นี่เป็นต้นไม้ดี ๆ ทั้งนั้น**

ทั้งไว้ไก่จะมาจิก ยายจะเอาไปให้เขาปลูก วัดเราต้องปลูกต้นไม้
เยอะ ๆ ปลูกให้เป็นวัดเกษตร”

คุณยายรักต้นไม้มาก แต่ในวัดมีทั้งไก่แจ้และนกยูงที่คอย
มาจิกกินเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ คุณยายจึงให้สร้างแคร่เตี้ยๆ ไว้ข้าง
กุฏิของท่าน สำหรับวางถุงเพาะต้นไม้ที่ท่านรีบขุดขึ้นมาให้พัน
จงอยปากไก่

